

3. Prin faptul că nu a recunoscut că decizia prin care se dispune furnizarea informațiilor produce efecte directe cu privire la poziția juridică a statului membru și a întreprinderii vizate, și în temeiul faptului că articolul 13 alineatul (1) a treia teză din Regulamentul nr. 659/1999 permite Comisiei să adopte o decizie cu privire la eventualul ajutor de stat în temeiul informațiilor de care dispune, atunci când statul membru nu îndeplinește un ordin de furnizare a informațiilor, Tribunalul a interpretat în mod eronat articolul 10 alineatul (3) și articolul 13 alineatul (1) a treia teză din Regulamentul nr. 659/1999. Prin urmare, sarcina probei ce revine Comisiei este atenuată, fapt care ar determina o agravare considerabilă a poziției pe care întreprinderea în cauză o ocupă în cadrul procedurii, astfel încât, pentru a-și păstra drepturile, aceasta va fi de fapt obligată să furnizeze informațiile solicitate.
4. În plus, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin negarea oricărui efect juridic al deciziei prin care se dispune furnizarea informațiilor, considerând că ar fi vorba despre o simplă măsură intermediară, doar pregătitoare în vederea deciziei definitive. Astfel, Tribunalul nu ar fi luat în considerare că acest fapt nu exclude posibilitatea de formula o cale de atac, atunci când așa-zisa măsură intermediară — cum este decizia adoptată în temeiul articolului 10 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999 — produce efecte juridice dezavantajoase.
5. În sfârșit, Tribunalul nu a ținut seama de faptul că încălcările de drept săvârșite de Comisie atunci când a adoptat decizia prin care se dispune furnizarea informațiilor nu ar putea fi luate în considerare în mod corespunzător în cadrul unei acțiuni împotriva deciziei prin care se finalizează procedura, în special întrucât în această etapă nu se poate invoca un caracter incomplet al temeiului de fapt al cauzei. În același timp, îndeplinirea provizorie a unui ordin ilegal de furnizare a informațiilor poate implica totuși pentru întreprinderea în cauză, precum în speță, un timp considerabil și mijloace financiare importante.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Landgericht Gießen (Germania) la 28 septembrie 2010 — Procedură penală împotriva lui Baris Akyüz

(Cauza C-467/10)

(2010/C 328/33)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Gießen

Partea din acțiunea principală

Baris Akyüz

Întrebările preliminare

1. Articolul 1 alineatul (2) coroborat cu articolul 8 alineatul (4) al doilea paragraf din Directiva Consiliului din 29 iulie 1991 privind permisele de conducere (91/439/CEE) ⁽¹⁾
2. Articolul 2 alineatul (1) coroborat cu articolul 11 alineatul (4) din Directiva 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind permisele de conducere (reformată) ⁽²⁾

trebuie interpretate în sensul că

1. se opun ca un stat membru (statul gazdă) să refuze recunoașterea pe teritoriul său a unui permis de conducere eliberat de un alt stat membru (stat emitent), în cazul în care, înainte de dobândirea permisului de conducere în statul emitent, a fost refuzată acordarea acestui permis în statul gazdă pentru motivul că nu au fost îndeplinite cerințele fizice și psihice necesare conducerii în siguranță a unui autovehicul;
2. în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, aceste articole se opun ca un stat membru (statul gazdă) să refuze recunoașterea pe teritoriul său a unui permis de conducere eliberat de un alt stat membru (stat emitent), în cazul în care, înainte de dobândirea permisului de conducere în statul emitent, a fost refuzată acordarea acestui permis în statul gazdă pentru motivul că nu au fost îndeplinite cerințele fizice și psihice necesare conducerii în siguranță a unui autovehicul, și, pe baza mențiunilor din permisul de conducere sau a oricăror alte informații incontestabile care provin de la statul emitent ori pe baza altor constatări neîndoielnice, în special eventuale informații furnizate de titularul permisului de conducere însuși sau alte constatări certe deținute de statul gazdă, se stabilește că a fost încălcată dispoziția privind domiciliul prevăzută la articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 91/439/CEE, respectiv la articolul 7 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2006/126/CE;

— în măsura în care diversele constatări neîndoielnice, în special eventualele informații furnizate de titularul permisului de conducere însuși sau alte constatări certe deținute de statul gazdă nu sunt suficiente, informațiile relevante provin de asemenea de la statul emitent, în sensul jurisprudenței Curții de Justiție, în cazul în care acestea nu au fost transmise în mod direct de către statul emitent, ci doar în mod indirect, sub forma unei comunicări din partea unui terț care se întemeiază pe astfel de informații, în special ambasada statului gazdă în statul emitent;

3. se opun ca un stat membru (statul gazdă) să refuze recunoașterea pe teritoriul său a unui permis de conducere eliberat de un alt stat membru (stat emitent), în cazul în care condițiile formale pentru dobândirea permisului de conducere în statul emitent au fost respectate, însă se stabilește că șederea a avut ca scop exclusiv obținerea permisului de conducere, fără a se urmări nicio altă finalitate

protejată de dreptul Uniunii, în special libertățile fundamentale prevăzute de TFUE și de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („turismul permiselor de conducere“)?

(¹) JO L 237, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 2, p. 62.

(²) JO L 403, p. 18, Ediție specială, 07/vol. 17, p. 216.

A acțiune introdusă la 28 septembrie 2010 — Comisia Europeană/Republica Portugheză

(Cauza C-470/10)

(2010/C 328/34)

Limba de procedură: portugheză

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. França și I. V. Rogalski, agenți)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin menținerea unei cerințe de înregistrare și de acreditare din partea autorităților portugheze pentru orice prestație temporară realizată de consilieri în proprietate industrială comunitară care sunt deja stabiliți în mod legal în alt stat membru și prin efectuarea unui control al calificărilor profesionale ale consilierilor în proprietate industrială comunitară care se deplasează în Portugalia, chiar și în caz de prestație temporară, Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 56 TFUE și al articolelor 5 și 7 din Directiva 2005/36/CE (¹) privind recunoașterea calificărilor profesionale;

— obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Legislația portugheză în cauză împiedică consilierii în proprietate industrială stabiliți în mod legal în alt stat membru să își exercite activitățile de reprezentare la Institutul Național al Proprietății Intelectuale (INPI) din Portugalia, atunci când aceștia din urmă se deplasează pentru a efectua o prestare de servicii pentru clienți situați în alt stat membru, dacă nu sunt supuși, în prealabil, unui examen pentru a fi acreditați sau recunoscuți de către Institut.

(¹) JO L 255, p. 22, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 3.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg (Austria) la 28 septembrie 2010 — Martin Wohl și Ildiko Veres/Magistrat der Stadt Salzburg, cu participarea Finanzamt Salzburg-Stadt

(Cauza C-471/10)

(2010/C 328/35)

Limba de procedură: germană

Instanța de trimitere

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Martin Wohl și Ildiko Veres

Pârât: Magistrat der Stadt Salzburg

Altă parte în proces: Finanzamt Salzburg-Stadt

Întrebarea preliminară

Anexa X la Actul de Aderare a Republicii Ungare la Uniunea Europeană (1. Libera circulație a persoanelor), care cuprinde lista menționată în articolul 24 din Actul de aderare (¹), trebuie interpretată în sensul că punerea la dispoziție de lucrători din Ungaria în Austria nu trebuie considerată detașare a lucrătorilor, iar restricțiile naționale privind angajarea lucrătorilor maghiari/slovaci în Austria se aplică în același mod și lucrătorilor maghiari/slovaci din Austria puși la dispoziție de întreprinderi maghiare (și angajați de acele întreprinderi conform prevederilor legale)?

(¹) JO L 236 din 23 septembrie 2003, p. 846.

A acțiune introdusă la 29 septembrie 2010 — Comisia Europeană/Republica Ungară

(Cauza C-473/10)

(2010/C 328/36)

Limba de procedură: maghiară

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: H. Støvlbæk și B. D. Simon, agenți)

Pârâtă: Republica Ungară